

„O poveste delicios de întunecată și de romantică!”
STEPHANIE GARBER, autoarea bestsellerului *Caraval*

PACTUL ROZEI

Autoare de bestsellere *New York Times*

SASHA PEYTON SMITH

TRADUCERE DE MARIA ADAM

CORINTEENS

SASHA
PEYTON SMITH

PACTUL ROZEI

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

CORINTEENS

CAPITOLUL UNU

Londra, februarie 1848

LYDIA LIPSEȘTE DE OPT ZILE ȘI ÎNCEP SĂ MĂ TEM CĂ PĂRINȚII noștri o să se trezească într-o dimineată și-o să găsească și patul meu gol.

Un zgomot pe alea întunecată din stânga mă face să tresar, dar nu-i decât un șobolan care scotocește într-un morman de gunoaie.

Am străbătut kilometri întregi tremurând, ignorând trecătorii gălăgioși și călcând peste cerșetori mai mult morți decât vii. De obicei, părinții îmi zic să nu le dau atenție, că au avut și ei ocazia de-a se tocni cu regina, la fel ca noi, ceilalți, dar în seara asta îmi este mai greu să-i ignor.

În general, mi se îngăduie să fac o plimbare în jurul parcului, la braț cu mama sau ascunsă între pereții de catifea ai trăsurii familiei. Suplinesc prin încredere ceea ce-mi lipsește ca experiență. Încrederea asta însă pare mult mai plăpândă acum, când m-am rătăcit și am înghețat până în măduva oaselor.

Am crezut c-ar fi mai sigur să rămân pe drumurile principale decât să risc să rătăcesc singură prin bezna adâncă din Hyde Park, dar un singur viraj greșit pe o stradă laterală șerpuitoare m-a lăsat complet dezorientată. Chiar și pâlpâirea felinarelor pe gaz e slabă. Aerul mușcător de februarie e îngreunat de praful de cărbune,

estompând și puțină lumină pe care o mai aruncă flăcările. Îmi trag gluga mantiei pe spate și îmi ridic privirea spre cer, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Cassiopeia ar trebui să fie la nord, dar stelele strălucesc prea palid ca să fiu sigură. O lacrimă răătăcită mi se prelinge din coada ochiului și mi se strecoară în adâncitura urechii.

De zile întregi cotrobăi prin camera Lydiei, rugându-mă zadarnic să găsesc vreun indiciu despre dispariția ei neașteptată. E ca și cum s-ar fi evaporat, dar refuz să accept așa ceva. În seara asta, după ce mama, tata și personalul nostru restrâns s-au retras la culcare, mi-am aruncat mantia pe umeri, m-am înfășurat în cel mai gros fular al tatălui meu și am ieșit în noapte.

Poate că eram curajoasă precum cavalerii din poveștile pe care eu și Lydia le citeam când eram mici, nobilă și ghidată de iubire, sau poate că doar încercam să simt altceva decât teroarea nebu-nească ce mă bântuie de când sora mea a dispărut.

Polițiștii spun că ori a fugit, ori e moartă, dar nu-i cred. Mi-ar fi zis dacă plănuia să fugă, iar eu aș simți dacă ar fi moartă. Nu există niciun univers în care inima surorii mele încetează să bată, iar eu continui să trăiesc, nepăsătoare.

Respirația îmi iese în aburi pe măsură ce cotesc pe un alt gang. Oftând de ușurare, recunosc în sfârșit unde mă aflu.

Porțile Palatului Kensington se ridică asemenea unei guri întu-necate în apropiere, iar umbrele soldaților din Garda Reginei veghează lângă ele.

Îmi trec degetele pe suprafața rece a colierului ascuns adânc în buzunarul mantiei, ca pe un talisman. Va trebui să fiu isteță, să ocolesc din nou Hyde Park și să mă furișez pe drumul din spate. Exclus să mă apropiu prea mult de palat, doar de copacii care îl înconjoară. Picioarele îmi sunt amortite în ghetе, dar îmi impun să merg mai departe, ca să nu par suspectă în fața gărzilor, acum vizibile.

Când Lydia și cu mine eram mici, iar familia noastră încă deținea conacul din Oakham, ne petreceam verile în pădure, prinzând broaște sau construind căsuțe din frunze pentru bobocii de rață. Cu picioarele zgâriate până la sânge și părul plin de crenguțe, intram în casă abia când răsărea luna, iar liliiecii ieșeau din ascunzători. Intram prin bucătărie, ca să evităm muștrările mamei, și acolo eram întâmpinate de doamna Osbourne, bucătăreasa noastră îngăduitoare. Era cea mai bătrână persoană pe care o cunoșteam și, în timp ce ne bandaja picioarele și ne strecura înghețate de lămâie, ne spunea povești. Preferatele noastre erau cele despre Ceilalți.

Ne citea dintr-o carte veche, cu o copertă pânzată verde salvie și colțuri uzate. În ce mă privește, eram fascinată mai ales de ușa fermecată. Potrivit poveștilor, Ceilalți puteau fi convinși să deschidă ușa dintre lumile noastre – ascunsă, de obicei, în copaci bătrâni și noduroși – pentru oamenii isteți care lăsau obiecte de mare însemnătate la pragul lor.

Am implorat-o pe Lydia să încercăm. Am găsit un copac nu prea înalt, și, în scobitura rădăcinilor sale, ne-am lăsat colierele de copii, unul cu un mic pandantiv în formă de perlă inscripționat cu *L* și celălalt cu un *I* asortat. Eram prea mari ca să le mai purtăm, dar încă atârnav de paturile noastre. Am fost extaziată tot restul zilei, uitându-mă pe fereastră cu nerăbdare, disperată să-l zăresc pe unul dintre Ei.

În dimineața următoare, eu și Lydia am alergat peste peluza udă de rouă și ne-am afundat mâinile grăsuțe în pământul de la baza copacului. Colierele dispăruseră. Am sărit și am țipat de bucurie așa de tare, că mama a ieșit din casă și ne-a cerut să terminăm, că-i dăam dureri de cap. I-am povestit totul. Fără un cuvânt, a intrat în bucătărie și a făcut-o pe doamna Osbourne să ardă cartea cu povești. Aveam doar șase ani atunci și nu înțelegeam că e ilegal să deții o astfel de carte. Am plâns zile întregi.

Un an mai târziu, am găsit colierul Lydiei ascuns în spatele șifonierului ei. Cu doi ani mai mare decât mine, și-a pus mâinile în șolduri și mi-a spus că trebuie să las în urmă copilăriile, precum magia. A fost prima dintre cele trei mari trădări ale sale.

A ieșit din cameră înainte s-o pot întreba de ce n-am găsit niciodată al doilea colier – sau dacă și ea văzuse silueta bărbatului de lângă copaci în noaptea aceea.

Un vânt înghețat șuiera pe stradă, împrăștiind un vârtej de frunze moarte. Buclele blonde îmi biciuiesc fața, și-mi strâng mantia mai bine în jurul gâtului.

Poveștile din cărțile doamnei Osbourne vorbeau despre o Anglie unde Ceilalți erau liberi. Regina Mor vrea să ne facă să credem că ea și fiul ei sunt singurii de felul lor care mai trăiesc pe aici, dar și ei trebuie să fi venit de undeva, iar ușile încuiate pot fi deschise din nou. Nu pot ajunge la vechiul nostru conac din Oakham, nici la câmpul de luptă de la Barnet, dar dacă există o ușă în Londra, oare n-ar fi în copacii din jurul reședinței reginei? Nu pot să nu încerc.

Mă întorc spre intrarea publică a parcului, locul unde duminica e rost de târguială. Copacii se înalță în întuneric ca niște spectre, aidoma unul cu celălalt. Niciunul nu pare remarcabil, așa că va trebui să aleg la întâmplare. Strâng colierul din buzunar.

O umbră se mișcă în întuneric.

— Cine-i acolo? strigă unul dintre soldații care fac parte din Garda Reginei.

Blestem printre dinți, las colierul surorii mele la baza celui mai apropiat copac și o iau la fugă.

Alerg pe potecă și traversez peluzele vaste, apoi cotesc la stânga și mă întorc pe stradă, părăsind domeniul palatului.

În tăcerea deplină, se aude deodată zăngănit de roți pe caldarâm.

Sar înapoi, sperând să mă pierd printre umbre, dar văd piatra desprinsă abia când e prea târziu.

Cizma mi se agață în marginea ei, mă împiedic și cad, lovindu-mă cu tâmpla de bordură. Rămân întinsă ca o păpușă de cârpă în țărână.

La început, simt o durere orbitoare și ascuțită, pe urmă mă învăluie întunericul.

Clipesc când îmi vin în fire, neștiind cât am fost leșinată, și zăresc o siluetă întunecată lângă mine, în trăsură.

— Am un cuțit! șoptesc înspăimântată.

Nu adaug că e doar cuțitul din bucătărie pe care mi l-am îndesat în cizmă și care oricum e prea tocit ca să mai taie ceva. Oricum, mi-ar fi prea greu să ajung la el.

— O să mă înjunghii?

— Depinde.

— De?

Mi se întunecă vederea când ceva cald îmi curge peste ochiul stâng. Ridic mâna să mă șterg și, când o îndepărtez, îmi dau seama că e lipicioasă din cauza sângelui.

Silueta trage o înjurătură și își scoate haina.

— Ia asta! Poți să mă înjunghii mai târziu.

Îmi apasă haina pe tâmplă. Materialul îi păstrează căldura trupului și mă abțin să nu scot un oftat de ușurare când simt că scap măcar puțin de frig.

— Te simți bine? mă întreabă.

— M-ai lovit cu trăsura, răspund încet.

— Nu te-am lovit, te-ai împiedicat.

— M-am împiedicat pentru că evitam să mă calci cu...

Mă opresc o secundă și privesc în jur. Trăsura e mare, de cel puțin șase locuri, cu tapiserie groasă de catifea și finisaje de alamă lustruită.

— Mamutul ăsta, închei eu.

— Nu eu pândeam în întuneric.

— Nu pândeam. Mă rătăcisem.

— Și încotro te duceai? Poate aş putea să te ajut.

Străinul bate în geamul vizitiului, iar acesta îl trage într-o parte.

— Încotro, domnișoară? Întreabă vizitiul, morocănos.

Până și eu recunosc când misiunea n-are sorți de izbândă.

— Piața Belgrave, răspund, oferindu-i adresa de acasă.

Caii nechează, și pornim cu o smucitură. Când facem la dreapta pe o stradă principală, lumina galbenă a lămpilor pătrunde prin fereastra trăsurii.

Băiatul își dă părul zburlit de pe frunte, iar înfățișarea lui mă lasă fără cuvinte. Lovitura la cap m-a amețit, dar ceea ce simt acum e diferit, de parcă lumea întreagă se învâрте.

Față în față cu mine, cu trăsăturile frumoase trădând îngrijorare, este chipul pe care l-am văzut toată viața mea în portrete și în sălile aglomerate de concerte. În seara asta, pare mai tânăr ca niciodată. De obicei, poartă cravate aspre și are părul perfect pieptănat. Dar acum îi cade pe frunte în onduleuri închise la culoare, ascunzându-i parțial ochii căprui. Totuși, pomeții înalți, maxilarul pătrășos și gura posomorâtă sunt identice. *Prințul Emmett*.

— Tu ești! îi spun, clipind.

Un zâmbet de uimire îi apare pe buze.

— Cine?

— Ești prințul Emmett.

— Cred că te-ai lovit cam tare la cap, îmi răspunde.

O notă de fragilitate răzbate din tonul vocii sale.

— Știu cine ești. N-are rost să te ascunzi.

Băiatul mă privește cu ochii mijiiți.

— Ne-am mai întâlnit.

Nu e o întrebare.

Nu ne-am mai întâlnit, nu cu adevărat, dar l-am văzut de la distanță la suficiente evenimente ca să fiu sigură — și a mai fost și povestea aia cu Lydia.

— Lady Benton.

Înclin capul ca și cum aș face o plecăciune, dar el simte sarcasmul din gestul meu, iar colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet vag.

— Fiica mai mică a marchizului de Townshend.

— Nu dispăruseși cumva? mă întreabă Emmett. Am auzit niște zvonuri.

Clatin din cap.

— Nu! Eu sunt cealaltă fiică. O căutam pe sora mea, de-asta ieșisem pe afară.

Simt împunsătura eșecului când trăsura ne poartă tot mai departe de Palatul Kensington. Degeaba am aruncat colierul Lydiei în țărână.

— A, da, sora mai mică!

Gesticulează vag spre chipul meu.

— Asemănarea este uluitoare. Aveți aceeași ochi.

— Mă mir că-ți amintești de ea, îi răspund tăios.

— Crezi că e undeva, pe aici? mă întreabă, ignorându-mi fățiș întrebarea.

— Da! Nu pot să explic de ce, dar aș simți dacă ar fi murit.

Emmett mă privește, tulburător de imobil.

— Ai simți?

Trăsura ne zdruncină când cotește din nou.

— N-ai cum să înțelegi.

— Am și eu un frate, îmi spune. S-ar putea să înțeleg mai bine decât crezi.

Mă mir auzindu-l că se referă la prințul Bram ca la fratele lui.

La aproape două decenii de când s-a născut, statutul de prinț al lui Emmett este încă subiect de bârfă. Acesta este fiul uman al soțului reginei Moryen, prințul consort Edgard, și al primei sale soții umane, care a murit la naștere. Regina l-a recunoscut pe Emmett când acesta a împlinit 18 ani, deși nu se știe dacă i-a făcut o favoare tatălui său, dacă a fost o dovadă de iubire sau cu totul altceva.

Lumea îi șoptește numele în saloanele din întregul oraș. *Un prinț destrăbălat, de ce nu poate fi dulce ca Bram?* Mereu apar noi zvonuri despre cine a fost văzut la brațul său, la oricare dintre evenimentele mondene la care binevoiește să participe. Sezonul trecut, a fost scandalul cu servitoarea de la bucătărie, surprinsă în grădina de trandafiri a lordului Tremaine. Doar o lună mai târziu, a fost prins învăluit în perdelele din biroul ducelui Cambere, împreună cu fiica mijlocie a familiei. Iar săptămâna trecută, am auzit-o pe mama murmurând ceva despre o balerină. Încă mi se înroșește fața de furie când mă gândesc la ce s-a întâmplat cu Lydia în timpul primului ei sezon. N-am fost acolo, dar mi-a povestit totul când s-a întors acasă în lacrimi.

Când nu întinează reputația altcuiva, Emmett stârnește scandaluri, refuzând să-și înceapă studiile la Oxford sau participând alături de prieteni, alți lorzi și fii mai mici, la expediții de vânătoare care par mai degrabă orgii bahice decât simple plimbări prin pădure.

Emmett se întoarce spre mine și resimt pentru prima dată adevărata forță a privirii lui. Nu l-am văzut niciodată prin oraș altfel decât morocănos. Dar acum nu arată deloc așa. Ochiul lui are o nuanță aparte de căprui, sunt mărginiți de gene negre și scapără ca focul. De aproape, îi văd cei câțiva pistrui risipiți pe nas. N-am recunoscut niciodată figura rafinată și chipeșă pentru că era mereu bosumflată. Dar *este* chipeș. Atât de chipeș, încât mai să mi se taie răsuflarea.

Trăsura se hurducăie în noapte pe străzile pustii și adormite ale Londrei. Las capul pe spetează și mă întreb cum o să scot petele de sânge de pe rochie fără să afle mama sau slujitoarele.

— La ce te gândești? mă întreabă Emmett.

— Mă gândesc să te înjunghii, îi răspund cu ochii închiși.

— Nu-i un răspuns politicos.

— Nici să mă calci cu trăsura nu-i politicos.

— Repet, te-ai împiedicat.

Simt un val subit de căldură și, când deschid ochii, văd că Emmett mi-a invadat spațiul personal și mă privește curios. Încă îi țin haina la rana sângerândă de la cap, iar el ridică degetele și îi dezlipește încet marginile de lână. E lipicioasă, cu sângele pe jumătate uscat, și mi se agață de păr când o trage.

— Au!

Mă abțin să nu-l fericesc cu un ghiont în coaste.

— Nu te mai zvârcoli! Nu mai sângerează așa de tare, mă anunță. Dar ar trebui s-o ții apăsată.

Îl salut militarmente cu mâna care nu ține haina.

El înclină ușor capul, uitându-se în continuare la mine.

— Să știi că ești chiar foarte draguță.

Un val de roșeață mi se ridică în piept.

— Încerci să mă seduci acum? Știu ce reputație ei, dar n-aș fi crezut că ești așa de îndrăzneț.

— Reputația mea?

— Aș fi nenorocită dacă m-ar vedea lumea în compania ta.

Emmett mijeste ochii.

— Nu pari genul de fată care să-și bată capul cu așa ceva.

Bărbații nu înțeleg niciodată. Moartea lentă pe care o presupune izgonirea din societate este o soartă pe care puțin au tăria s-o îndure.

— Nu știi nimic despre ce fel de fată sunt.

— Știu că te-ai furișat afară în toiul nopții ca să-ți cauți sora.

Trăsura încetinește. Trag draperia și văd casa familiei mele, o clădire din piatră albă, cu niște coloane înalte, iluminate de lămpile pe gaz.

Bat în fereastră și-l rog pe vizitiu să mă lase în spatele casei. Am șanse mai mici să mă prindă cineva dacă folosesc intrarea de serviciu din pivniță.

— Mulțumesc pentru ajutor! îi spun și iau mâna vizitiului ca să cobor.

Emmett se apleacă în afara portierei, cu o carte de vizită între degete, pe care o întinde spre mine.

— Pot să te revăd, te rog?

— Nici în ruptul capului, îi răspund.

— Te implor să te mai gândești!

Iau cartea de vizită doar din obișnuință și fac câțiva pași. Sunt aproape de scara din spate când aud vocea lui Emmett prin întuneric.

— Poți păstra haina!

Mă întorc spre el. E învăluit în umbre, dar îi văd rânjetul chiar și de la distanță.

— Nu, mulțumesc, am destule haine.

Arunc haina înapoi spre el și-l nimeresc în piept. Mereu m-am mândrit cu faptul că sunt capabilă de-o aruncare bună.

El așteaptă până intru ca să plece.

Șemineul e rece, nu ca în bucătăria doamnei Osbourne, unde cărămidile din vatră sunt mereu calde. Nu mai am șase ani. Nu mă așteaptă nimeni să-mi oblojească rănile și nu mai am nici patul surorii mai mari în care să mă strecor.

Ca o fantomă care bântuie prin casă, urc scara din spate, spălată cu leșie, până la etajul al doilea, unde se află dormitorul meu.

Îmi scot rochia murdară de sânge și bag mâinile în flanelul cald al capotului când aud agitația din hol.

Cineva bate la ușă. Timp de un minut, încremenesc de groază, înmărmurit la gândul că prințul Emmett s-a întors după mine.

Pe urmă, aud pași. Cineva țipă.

Alerg pe palier exact când Lydia dă buzna în sala de marmură, lăsând în spatele ei urme de noroi.

CAPITOLUL DOI

Trei luni mai târziu

UȘILE ATELIERULUI STAU DESCHISE SPRE STRADĂ, CĂCI FORFOTA e prea mare ca să rămână toată în interior. Fetele și mamele lor stau chiar și pe trotuar într-o mulțime atât de compactă, încât trebuie să ne croim drum dând din coate.

Cusătoreasa nu s-a grăbit să coboare tivul rochiei surorii mele ca să-mi vină mie, și știu prea bine de ce, pentru că în ultimii ani n-am cheltuit aici destui bani, încât să fim clienți cu înțâietate. O știe și mama, dar continuă să zâmbească în stilul ei înțepat.

Aș vrea să fi putut face treaba asta altfel, când nu eram nevoită să mă ascund de atâția oameni, dar mâine e prima zi de mai și n-am timp de pierdut.

Întreaga Londră pare cuprinsă de o frenezie absolută. Începutul sezonului – momentul în care debutantele se aliniază pentru a-și încheia târgurile cu regina – este tot ce se discută.

Majoritatea cetățenilor Angliei își fac târgurile la alte date. Sala tronului este deschisă în fiecare duminică, de la prânz până la miezul nopții, iar cine dorește să negocieze cu regina poate s-o facă atunci. Unii își fac târgul imediat ce ating vârsta majoratului; alții așteaptă până la maturitate sau până când găsesc ceva ce-și doresc atât de mult, încât sunt dispuși să încheie un pact.

Cei din Ținuturile de Mijloc spun că cea mai norocoasă zi pentru un târg este prima duminică din lună. Fetele din Bristol își încheie învoielile purtând doi pantofi pentru piciorul stâng. Locuitorii din Liverpool vin la palat purtând coliere din propriul păr împletit. Fiecare regiune, sat și familie își are propriile superstiții despre acest obicei, devenit tradiție de mai bine de patru sute de ani.

Unii nu încheie niciodată un târg.

Dar, în ceea ce le privește pe fetele ca mine, fete cu titluri sau bani suficienți pentru a cumpăra influență pe alte căi, se așteaptă ca târgul să fie făcut în aceeași zi în care debutăm în societate, devenind oficial mărfuri pe piața matrimonială.

Târgurile noastre ingenioase pentru păr mai strălucitor sau picioare mai delicate sunt doar un alt element pe CV-ul de soții, dovada că suntem *fete bune*. Pacturile Rozei, așa li se spune. Târguri care ne fac frumoase, fragile, dulci – niște trandafiri englezești perfecți.

Debutul oficial are loc întotdeauna la 1 mai. Fanfara care însoțește parada tinerelor aristocrate, îmbrăcate în cele mai bune ținute și aliniată în fața reginei, a adus evenimentului porecla de *Parada Pactelor*.

Clopoțelul prăvăliei sună când intrăm, abia perceptibil peste forfota conversațiilor.

Surorile Alton își pleacă privirile când mă apropiu. Cea mică se întoarce atât de brusc, încât se împiedică de marginea unui covor. Rușinea noastră este molipsitoare, iar nimeni nu-și poate permite să și-o atragă, mai ales acum.

În colț, alături de mama ei, care afișează o expresie acră, stă Greer Trummer, cea mai bună prietenă a mea de odinioară. Expir zgomotos, cu neliniște, și o trag pe mama de cot ca să nu le observe, dar e prea târziu.

Cu un zâmbet larg, mama face un salut amplu, ridicând mâna deasupra capului.

— Lady Trummer, Greer, ce plăcere să vă văd aici!

Îmi ard obrajii de rușine când toți se întorc spre noi cu dispreț și milă pe chip.

— Ai văzut panglicile astea, mamă? o întreb, încercând în zadar să-i atrag atenția către vitrina cu mătase și dantelă.

Mama lui Greer se întoarce cu spatele de parcă nu ne-ar fi auzit. Greer afișează un zâmbet sfios, dar nici măcar nu face cu mâna.

Netulburată, mama traversează prăvălia, dând la o parte vreo șase persoane în drumul ei.

— Te rog, mamă, e ocupată! protestez, dar ea se preface că nu mă aude.

— Greer, draga mea, Ivy mi-a spus că ai emoții pentru mâine. O să te descurci de minune. Sper că plimbarea prin parc pe care ați făcut-o împreună azi-dimineață a reușit să vă mai relaxeze.

Pentru prima dată în luni de zile, Greer se uită la mine. Ceva sticlește în ochii ei albaștri când mă prinde cu minciuna.

— Plimbarea prin parc?

E nedumerită. Normal! Mint de luni de zile că fac asta, când, de fapt, mă duc și stau singură la grajduri sau cutreier împrejurimile cu mantia strânsă pe corp, căutând orice pretext să fug de nefericirea sufocantă a casei. I-am spus mamei că merg cu Greer, de parcă ar fi cu ceva mai bună decât restul. Când colo, s-a descotorosit de mine la primul semn de scandal, la fel ca toți ceilalți.

Îmi fac curaj, pregătită pentru momentul când Greer o să mă dea de gol. Ea însă clipește de câteva ori, apoi se întoarce spre mama.

— O, da, plimbarea prin parc! Mulțumesc, lady Benton! spune ea încetșor. Ivy e o prietenă *foarte* bună. Mereu dornică să ofere o vorbă de încurajare.

Se întoarce din nou spre mine. Altădată, comunicam printr-o simplă privire, dar nu știu ce simte acum. Legătura dintre noi două s-a rupt.

— Acum, dacă mă scuzați, aud că mă strigă mama.

Mama ei nu o strigă, de bună seamă, dar niciuna din noi nu pomeneste asta.

Scot un oftat de ușurare când se îndepărtează de noi.

Cusătoreasa îmi face semn și urc pe pedestal din fața oglinzii cu trei laturi, așteptând să facă ultimele modificări la rochie. Mă prefac că nu aud șoaptele celorlalte mame și fiice din prăvălie: „Doar nu se așteaptă să primească vreo invitație sezonul ăsta!”

După ce cusătoreasa termină în sfârșit, mama își face drum spre tejea și plătește cu un teanc de bancnote pe care le privesc cu vinovăție.

Ne întorcem acasă fără să mai discutăm despre șușotelile pe care le-am auzit amândouă, de parcă refuzând să recunoaștem necazul din familia noastră putem să-l anulăm cumva.

Lydia și-a făcut debutul în societate – și târgul cu regina – acum două primăveri.

S-a întors în ziua aceea în rochia albă, vaporosă, cu o expresie confuză. Nu-și amintea ce se întâmplase în sala tronului. Probabil dăduse la schimb amintirea aceea pentru darul oferit de regină, dar, în cei doi ani care au trecut de atunci, n-am reușit niciodată să aflăm ce dar a primit.

Frumusețea ei a rămas neîntinată și n-a căpătat brusc vreun talent sau vreo abilitate aparte, doar o amintire despre șvaițer și eșecul unui sezon care s-a încheiat fără vreo cerere în căsătorie.

Neputința ei de a-și găsi perechea și târgul secret pe care-l făcuse erau un motiv de rușine, o pată pe onoarea familiei. În ultimii doi ani, mama și-a petrecut cea mai mare parte a timpului spunând că eu sunt singura speranță a familiei Benton, deși șansele mele reduse de-a mă mărita s-au spulberat odată cu scandalul legat de dispariția Lydiei.

Vestea că a dispărut s-a împrăștiat prin saloanele de marmură ale societății londoneze de cum a răsărit soarele. În dimineața aceea, toate doamnele nobile din împrejurimi au ieșit la ușă, cu coșurile pline de copturi și expresii îngrijorate. Simțeau miros de sânge în apă.

Aceleași doamne au răspândit mai apoi vestea despre întoarcerea rușinoasă a Lydiei ca pe niște prăjituri fine la o petrecere cu ceai. Farmecul grației constă, de fapt, în spectacolul decăderii.

Când intru în holul casei, nu pot să nu mă gândesc la noaptea în care s-a întors. Uneori, mi se pare că n-am depășit cu adevărat momentul acela.

Ofițerul de poliție a fost cel care a adus-o pe Lydia, plină de murdărie. A tras-o de cot în casă cu un rânjet disprețuitor.

— Credeam că asta e o familie respectabilă!

Eram deja în capul scărilor când doamna Tuttle a strigat să se audă în toate colțurile că Lydia se întorsese.

Mama plângea când a ieșit valvârtej din cameră, înfășurată în halat, iar tata a prins-o când i s-au înmuiat genunchii pe scări.

Am alergat pe lângă ei spre sora mea. Sora mea mai mare, mult iubită, pentru care am plâns, am tremurat de frică și am ieșit pe furiș din casă, hotărâtă s-o gălesc.

I-am cuprins fața în mâini, iar pielea ei era rece și lipicioasă, de parcă ar fi fost acoperită de roua dimineții.

Tăcută și nemișcată, Lydia se holba la mine de parcă nici n-ar fi fost acolo, ca o stafie.

Pe urmă, mi s-a prăbușit în brațe.

Tata și doamna Tuttle au dus-o în camera ei, dar eu i-am făcut baie, am îmbrăcat-o într-o cămașă de noapte curată și am băgat-o în pat.

Tot eu am fost cea care a observat prima că tălpile îi erau însângerate, ca și cum și-ar fi pierdut de mult încălțărilor.

Și tot mie mi-a spus primele cuvinte după întoarcerea ei.

Printre momentele de inconștiență, cu buzele palide, s-a trezit brusc preț de un moment prețios. S-a uitat în ochii mei de parcă ar fi revenit în întregime în corpul ei.

— N-a meritat, a spus răgușită.

— Ce anume? am întrebat-o în șoaptă.

Lumânarea de pe noptieră a pâlpâit.

— Târgul.

Avea ochii mari, parcă implorându-mă s-o ascult.

— *N-a meritat.*

A dormit timp de trei zile, iar eu am vegheat la căpătâiul ei, ușurată că s-a întors, dar îngrozită de starea în care se afla și copleșită de sentimente cărora nici acum nu pot să le dau nume.

Când s-a trezit din somnul prelungit, am sperat că avea să-și vină în fire, înarmată cu o explicație plauzibilă pentru dispariția ei. Dar nu mi-a oferit decât o poveste cusută cu ață albă, că ar fi fugit cu un tipograf de rând de care se îndrăgostise. A spus că se înțeleseseră să fugă, dar că au fost acostăți pe drum, iar mirele ei a fost ucis. Rătăcită și singură, a găsit în cele din urmă drumul înapoi spre periferia Londrei.

I-am dat la o parte părul care i se lipise de fruntea asudată.

— De ce mă minți?

Noi nu mințeam. Nu ne mințeam una pe alta.

S-a uitat în gol spre perete, și ceva în sufletul meu a murit.

Abătuți, tata și mama au dat la rândul lor prin oraș aceeași explicație pe care o oferise Lydia. Niciunul dintre noi nu o crede și nu era tocmai o poveste acceptabilă, dar era mai puțin bătătoare la ochi decât *nimic*.

Cum bârfitorii din Londra au o mulțime de timp liber, n-a trecut mult până când s-a aflat că nu exista niciun certificat de căsătorie pe numele Lydiei Benton în Gretna Green.

Așadar, am fost invitată la Parada Pactelor doar din politețe, dat fiind că tata este marchiz. Dar chiar dacă mama refuză să vadă adevărul, știu că nu voi mai primi invitații tot restul sezonului. Debutul meu în societate se va încheia la fel de repede pe cât a început.

Alerg la etaj să mă îmbrac pentru cină și ezit când trec pe lângă ușa surorii mele. Știu deja că nu trebuie să mă deranjez, dar nu mă pot abține să nu apăs pe clanță și să pășesc înăuntru.

Lydia își petrece aproape toate zilele în camera ei întunecată — „în convalescență”, cum se spune. Își irosește timpul, mâncând felii de fructe de pe tăvile de argint pe care le primește când sună din clopoțel. E singurul lucru pe care și-l dorește. Devorează portocale întregi, cubulețe de ananas din seră și pepene-roșu de parcă moare de foame și nimic altceva nu o satură.

Am auzit-o pe menajeră, doamna Tuttle, plângându-se bucătarului, domnul Froburg, că răsfățul părinților ne-a făcut pe amândouă prea sensibile. Nici măcar nu m-am putut supăra pe bârfele ei. Avea dreptate. Eram prea sensibilă. Până la dispariția surorii mele, chiar fusesem încredințată că lumea este un loc bun, care își dorește lucruri frumoase pentru mine.

Draperiile din camera Lydiei sunt trase, iar ea e doar o mogâldeață, cu părul blond abia vizibil pe sub cuvertură.

Mă așez pe marginea patului și-i pun mâna pe spate.

— Lydia, mâine are loc Parada Pactelor.

Nu se întoarce cu fața spre mine, dar îmi dau seama că e trează după cum i se ridică și coboară umerii.

Respiră adânc.

— O?

— Vrei să-mi faci părul, cum făceai altădată? Mai știi când ai folosit colierul mamei să...

Lydia se rostogolește în sfârșit și-mi taie vorba:

— Mă tem că nu-mi amintesc acum. Ar fi bine s-o lași pe doamna Tuttle s-o facă.

Își trece palma peste chipul întunecat ca un nor de furtună. Nu știu dacă abia a încetat să plângă sau stă să înceapă, dar are ochii roșii.

— Închide ușa când ieși, te rog!

O las pe întuneric.

Nu știu de ce îi tot ofer ocazii să-mi frângă inima.

Mi-a distrus șansele de a-mi găsi un soț. Nicio familie cu statut nu s-ar coborî atât de mult, încât să-și lase fiul să se însoare cu o Benton. Zestre nu am, iar acum n-am nici onoare.

Adevărul este că o urăsc mai mult decât orice pe lume. Fierbinte și aprigă, furia îmi sfâșie pieptul, și mă abțin cu greu să nu dau ușa de perete și s-o scutur până-mi oferă o explicație

Până ajung la ușa dormitorului meu, deja îmi lipsește. Pur și simplu, îmi lipsește.

Pentru că o și iubesc mai mult decât orice pe lume.

E mai ușor s-o iubesc când nu se află în fața mea. O plac mai mult când nu e prin preajmă.

Tata se duce la culcare imediat după cină, neputând să suporte bâțâitul meu nervos din picior sau veselia forțată a mamei.

Doar eu și mama suntem în salon. Afară, Piața Belgrave e întunecată și tăcută. În interior, se aude un cor de sunete bine cunoscute: ticăitul ceasului cu pendulă, trosnetul focului și zgâriatul neîncetat al peniței mamei mele.

Face asta de când mă știu, varsă orice gând pe care l-a avut peste zi într-un jurnal. Volumele stau împrăștiate prin casă, înghesuite pe rafturi și în teancuri nesigure pe lângă fotoliile cu tapițeria subțiată.

Eu mă ocup de propria corespondență; îi datorez o scrisoare lui Ethel. Acum are vreo 85 de ani, așa că părăsește rareori casa din Bradford, însă îi scriu de ani de zile despre pasiunea noastră comună pentru elfi. Aveam 12 ani când Lydia și Greer mi-au spus

că doar copiii sunt obsedați de magie și că doar cei din clasa de jos o venerază pe regină, așa că n-au vrut să mai discute cu mine despre Ceilalți.

Aveau dreptate, cel puțin parțial. Doar oamenii de rând, departe de comitatele centrale, poartă urechi ascuțite false pentru a sărbători Ziua Reginei, ziua în care regina Mor a sosit în Anglia. Ei sunt cei care i-au pus chipul în vechile capele și au ridicat monumente în numele ei. Era mult sub demnitatea unei fete cu titlu nobiliar, așa, ca mine, să creadă că elfii sunt interesați.

Nobilimea londoneză preferă să creadă că suntem aproape egalii ei, deși, desigur, nu suntem. Cred că ne-a permis să păstrăm tradițiile unei Anglii odinioară conduse de oameni, precum parada debutantelor, pentru a ne da iluzia că mai avem vreo fărâmbă de putere. O regină nemuritoare lăsând înalta societate engleză să-și păstreze micile ritualuri e ca un părinte îngăduitor care-i oferă unui copil plângăcios o jucărie.

Acestea sunt gândurile despre care îi scriu lui Ethel. După ce Lydia și Greer m-au respins, tot ce mi-a mai rămas au fost scrisorile secrete către vecina străbunicii mele din partea tatălui. Nu ne mai scriem atât de des acum, dar îmi place să știu că este bine. Ethel a fost singura căreia i-am povestit teoria mea despre Lydia și o ușă fermecată. Știam că era singura persoană din lume care nu ar fi râs de mine.

— Ce crezi că vor cere celelalte fete anul ăsta? întreabă mama într-o doară, de parcă abia acum i-ar fi trecut ideea asta prin cap, dar de o oră mă tot privește neliniștită pe deasupra foi de hârtie. Fiica familiei Itos are un chip foarte drăguț și mai mulți bani decât știe să folosească. Poate o să ceară să cânte mai bine la pian. Nu prea a impresionat la concertul de anul trecut, cu ocazia solstițiului de vară.

— Hm!

Dau indiferentă din cap și iau încă o gură de ceai.

— Cu siguranță, Greer o să ceară câțiva centimetri în plus, iar asta nu costă niciodată prea mult. O știi pe ducesa de Gloucester? A debutat în același an cu mine. A cerut aproape opt centimetri, numai la picioare. A rămas fără ambele degete mari la picioare, dar a pus mâna pe un duce, nu-i așa?

Mama își trece degetele peste ciotul care a rămas din degetul mic de la mâna stângă, care se oprește brusc în dreptul celei de-a doua încheieturi. A renunțat la el pentru o memorie mai bună. Îi era cumplit de frică să nu uite nume și chipuri în iureșul balurilor din sezonul ei și să-și câștige astfel reputația de-a fi nepoliticoasă. Acum își amintește totul perfect. Tata spune că felul în care își amintea chiar și cel mai mic detaliu despre conversațiile lor din trecut l-a făcut să se îndrăgostească de ea. Îl făcea să se simtă văzut de cineva.

Mama, care și-i amintește pe toți cei care au luat parte la sezonul în care și-a făcut debutul, putea să îi descrie și să le recite titlurile și adresele moșilor ca o enciclopedie, dar oamenii aceia nu mai vorbesc cu ea acum. Au uitat-o, așa cum ea nu poate să-i uite pe ei. De asta își notează totul în jurnal. Sper că, golindu-și creierul prea plin prin scris, o să obțină un fel de liniște interioară. Nu sunt convinsă însă că metoda o ajută.

Ia încă o gură de vin și plescăie din limbă. Nu-mi place cum și-a îndreptat privirea asupra mea. Uneori mă tem că o să se uite prin mine, de parcă aș fi din sticlă, și o să vadă tot ce ascund de ea. Asta e problema cu faptul că mama își amintește absolut tot; e aproape imposibil s-o minți.

— Știi că, fiind mama ta, te găsesc de-a dreptul perfectă, dar ai decis ce târg vrei să faci?

— Asta e dansul nostru. Am învățat pașii așa cum am exersat cadrilul la lecțiile de cotilion, ocolind subiectul Lydia, faptul că nu și-a găsit un soț și târgul pe care nu și-l mai amintește.

N-ar fi trebuit să fiu eu în poziția în care mă aflu. Asta era treaba Lydiei. Tata glumea că noi suntem moștenitoarea și rezerva. Lydia era marea speranță a familiei Benton. Era dinainte stabilit că avea să facă o partidă avantajoasă. Singura mea îndatorire era să mă feresc din calea ei și să nu-mi mai rup rochiile ori de câte ori îmi juleam genunchii.

— Încă nu.

Casc exagerat, pregătindu-mă să mă retrag.

Dar mama continuă să mă privească.

— Cred că ți-ar prinde bine un păr mai lucios sau un talent anume, cum ar fi pictura sau cântatul la violoncel.

— Hm, posibil.

Teatrul ăsta pe care îl jucăm mă întristează atât de mult, încât mă trezesc clipind să-mi alung lacrimile. Probabil știe la fel de bine ca mine că aș putea fi cea mai bună pictoriță de pe pământ și tot n-aș primi nicio ofertă în sezonul ăsta.

— Mai gândește-te, bine? N-ai mult timp la dispoziție și nu există nimic mai rău decât o decizie impulsivă.

Mă ridic de pe scaunul de mătase și traversez camera ca să o sărut pe creștet.

— Desigur, mamă.

— Draga mea? zice.

Mă opresc în dreptul ușii.

— Familia asta nu-și permite încă un eșec. Noi...

Înghite în sec.

— O să pierdem casa în următoarele 12 luni dacă nu se schimbă ceva.

Încremenesc. Știam că situația e dificilă, dar nu-mi închipuiam că stăm atât de prost financiar.

Nu las lacrimile să cadă decât după ce ajung în camera mea. Tăciunii din vatră strălucesc după grilaj, proiectând umbre lungi și întunecate prin dormitor.

Mă uit la invitația la Parada Pactelor, așezată pe noptieră, cu litere aurii ce dansează în lumina focului pe pergamentul gros, de culoarea oului de măcăleandru.

Scriu pentru ultima dată pe hârtie cuvintele pe care o să i le spun reginei, ca să mi le fixez în memorie, apoi arunc hârtia în foc.

Deși am avut un somn agitat toată noaptea, mă trezesc odată cu ciripitul păsărilor. Mă întorc pe o parte și mă uit la cerul albastru și senin al dimineții de primăvară londoneză. Am un sentiment ciudat, unul care se oprește în încheieturile gleznelor, că astăzi viața mea o să se schimbe.

Cuvintele Lydiei îmi răsună în minte: „N-a meritat. Târgul n-a meritat.”

Eu nu sunt sora mea.

O să mă asigur că târgul meu o să merite.

Când faci o înțelegere cu un elf, trebuie să fii pregătit să plătești prețul. Tot răul spre bine. N-am nimic de pierdut.

CÂND FACI UN PACT CU ELFII, TREBUIE SĂ FII PREGĂTIT SĂ PLĂTEȘTI PREȚUL!

Orice locuitor din Anglia are dreptul să încheie un pact cu regina nemuritoare a elfilor.

De la tinerele din înalta societate se așteaptă să ceară calități care le vor ajuta să pună mâna pe pretendenți de soi: un talent incredibil la pian în schimbul uneia dintre cele mai fericite amintiri din copilărie. Un zâmbet perfect în schimbul abilității de a simți gustul.

Debutul în societate al lui Ivy sosește cu o neașteptată provocare: o competiție la finalul căreia norocoasa se va mărita cu fiul elf al reginei, prințul Bram. Este un premiu cu ajutorul căruia tânăra și-ar putea salva familia de la ruină și și-ar putea elibera sora mai mare de pactul care a distrus-o.

Totuși, în fiecare înțelegere cu elfii există ceva putred. Prinsă în mijlocul balurilor strălucitoare, al concurenței feroce și al unei alianțe periculoase cu desfrânatul prinț Emmett, fratele mai tânăr al lui Bram, Ivy își dă seama că în centrul acestui concurs se află un complot întunecat care ar putea să distrugă întreaga Anglie și să-i frângă inima.

„Dacă *Bridgerton* și *Prințul nemilos* ar avea un copil, ar fi această carte. *Pactul Rozei* este un început de serie fantastic de captivant care creează dependență și care sigur îi va pune pe cititorii săi pe jar. Cu o scriitură iscusită și un fir narativ irezistibil, am devorat acest roman ca pe o bomboană. Dacă ești în căutarea următoarei senzații YA, iat-o!”

ADALYN GRACE,
autoarea seriei BELADONA

CORINTEENS

#romantasy

14+

ISBN: 978-606-088-827-7

www.edituracorint.ro